

PARIŠKI SAMOSTAN PRIJE TVRTKE BIC

Trebalo je tek onoliko vremena koliko je kamionu trebalo do odredišta, a onda me Eugenio pozvao da izađem.

Potvrdio je da će me tri dana kasnije čekati na točno istom mjestu za povratak kući.

Izvadio sam mobitel i potražio mjesto na kojem sam trebao prenoćiti. Udaljenost je bila 3,6 kilometara.

Krenuo sam pješice, razmišljajući o činjenicama, događajima i neobičnom nizu okolnosti koje su me ondje dovele, i nisam mogao sakriti poneki osmijeh dok sam išao prema svom zajedničkom smještaju.

Kad sam napokon stigao, zgrada mi se učinila neobičnom. Bila je mješavina crkve, mlina i poljoprivrednog skladišta.

Ali bio sam u Francuskoj. Ono što se Talijanima čini bizarnim ondje se često smatra posve prirodnim. Barem sam tako vjerovao.

Pritisnuo sam interfon. Umjesto zujala začuo sam zvono, isto kakvo se u crkvama oglašava kad se dijeli pričest.

Pojavio se nizak čovjek. Ćelav. Tamne brade. U redovničkoj halji.

Objasnio sam da sam rezervirao i da sam već platio preko interneta. Uzeo je moju osobnu ispravu, provjerio podatke, dao mi ključ ormarića broj tri i ceduljicu s lozinkom za Wi-Fi, a zatim me otpratio prema zajedničkoj sobi.

Dok smo hodali, upitao me što me dovelo u Pariz. Odgovorio sam: „Žene.”

Čim sam to izgovorio, odmah sam imao osjećaj da mi nešto izmiče. Ali što?

Nastavio je hodati ispred mene. Nekoliko trenutaka poslije otvorio je velika vrata i pozvao me da uđem.

Ušao sam u nešto što je izgledalo kao skladište sa šezdeset kreveta na kat i samo dvije kupaonice. Žene desno. Muškarci lijevo.

Ni za vrijeme služenja vojnog roka u Italiji 1984. nisam doživio ništa ni izdaleka slično. Najveća spavaonica koju sam ikad vidio primala je dvadeset ljudi.

Ovdje se, međutim, činilo da mi moj kolega od prije dvije tisuće godina želi poslati još jednu poruku: „Frega, još ništa nisi vidio."

Našao sam se usred tržnice ljudi iz svih naroda i svih tradicija. To nije bila zajednička soba. Nije bio hostel. Bilo je to nešto posve drugo.

U Italiji bi takvo mjesto izazvalo javno zgražanje, privuklo sudske istrage i punilo vijesti danima. Ovdje? Posve normalno. Dobro došli u Francusku.

Ipak, ustanova je bila katoličke naravi i htio sam shvatiti kako tako nešto može postojati.

Na kraju sam otkrio da pripada jednoj redovničkoj zajednici koju vodi katolički red čiji je kardinal nekoć bio izopćen iz Vatikana jer se odbio prilagoditi utvrđenom obrascu.

I tako je stvorio vlastiti sustav.

Kad sam mobitel spojio na Wi-Fi, stigla je poruka od Chanel. Pitala je jesam li sretno stigao, u kojem sam hotelu i javila mi da će, dam li joj adresu, sljedećeg jutra osobno doći po mene zbog našeg sastanka.

Odgovorio sam da sam stigao tek malo prije. Put je prošao izvrsno. A što se hotela tiče, ljubazno mi je osigurao automobil s vozačem, pa ću sljedećeg jutra već imati prijevoz. Ipak sam joj zahvalio na ponudi.

Te večeri u zajedničkoj dvorani dogodilo se nešto neočekivano. Skupina ljudi indijskog podrijetla i druga skupina iz Brazila slušale su istu glazbu u isto vrijeme.

Što sam je dulje slušao, to mi je bila poznatija. A onda sam shvatio zašto. Bili su na gillettenarrative.com.

To je ono što mi je moj kolega od prije dvije tisuće godina htio pokazati. I to me usrećilo.

Sljedećeg jutra, nakon svojih triju kilometara pješice, sjeo sam u metro prema Champs-Élyséesu i stigao znatno prije dogovorenog vremena.

Zastao sam pred ulazom. Na trenutak sam se zapitao radim li pravu stvar.

Odgovor je bio da. Jer ni od koga nisam tražio novac. I bio sam slobodan slušati svijet.

Ferdinando